

Poněvadž konečně podle 2. odst. § 2 branného zák. z 19. března 1920 č. 193 Sb. kromě státních občanů Čsl. republiky podléhají branné povinnosti též osoby trvale bydlící v republice Čsl., nemohou-li prokázati jiné státní příslušnosti, a poněvadž konání branné povinnosti v čsl. vojsku je pro přiznání státního občanství ve smyslu § 9 uved. úst. zák. nerozhodné, není důvodná ani výtka stížnosti, spatřující nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad nepřihlížel k okolnosti, že st-l byla vydána legitimace jako příslušniku čsl. branné moci.

Jest tedy stížnost ve všech směrech neodůvodněna, pročež ji slušelo zamítnouti.

Č. 4260.

Státní zaměstanci. — Vojenské věci: I. Na kterých předpisech se zakládá příslušnost úřadů správních k rozhodování o pohledávkách ze služebního poměru státních zaměstnanců? — II. O povinnosti vojenského gázisty ve výslužbě k vrácení přebraných požitků.

(Nález ze dne 23. prosince 1924 č. 1916.)

V ě c: Dr. Josef H. v P. proti ministerstvu národní obrany o vrácení požitků zaopatřovacích.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l sloužil v býv. armádě rak. uh. od roku 1915; r. 1916 byla mu následkem zranění granátem amputována noha, načež po superarbitraci provedené dne 1. února 1918 sloužil jako záložní poručík ve výslužbě u divisijního soudu v Praze a to až do konce roku 1921, byv r. 1919 k své přihlášce převzat od čsl. armády a dne 1. srpna 1919 jmenován justičním nadporučíkem.

Zaopatřovací požitky, vyměřené mu výn. mno ze 13. června 1919 byly zastaveny rozhodnutím ze 4. srpna 1922, jímž byl st-l dnem 1. ledna 1922 přeložen opět do výslužby a přiznány mu zaopatřovací požitky podle zákona ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

Vyzván k prohlášení o svých skutečných příjmech, udal st-l prohlášením z 18. listopadu 1922, došlým k mno dne 12. prosince 1922, že měl roku 1922 ze samostatného zaměstnání příjem 15.000 a z majetku manželky a dcery 3600 K.

Nař. rozhodnutím vydaným zem. vojenskému velitelství a voj. pensijní likvidatuře v Praze zrušilo mno svůj výnos ze 4. srpna 1922 týkající se zaopatřovacích požitků st-lových z důvodu, že st-l nemá po rozumu § 24 zák. č. 76/1922 nároku na tyto požitky vyjímaje přídavek za zranění ročních 800 K, a nařídilo, aby st-l byl o tomto rozhodnutí zpraven a aby zaopatřovací požitky po 1. lednu 1923 vyplacené byly od něho vymáhány.

Uvažuje o stížnosti — — — nemohl nss souhlasiti s názorem stížnosti, že nař. výrok o vrácení požitků již vyplacených jest posuzovati pouze podle předpisů o. z. o. o condictio indebiti (§ 1431 sq) a že condictio indebiti jest vždy nárokem soukromoprávním, i když její skutkový podklad byl veřejnoprávní.

Námítka tato, obsahující v sobě výtku nepřislušnosti žal. úřadu k rozhodování, není ve své všeobecnosti důvodná, neboť již po vydání o. z. o. bylo dekretem dvorní komory z 1. prosince 1834 č. 2675 sb. zák. soud. vysloveno na zákl. cí. rozhodnutí z 8. srpna 1834, že srážky ze služného nebo pensí státních zaměstnanců i osob vojenských k vydobytí nebo zajištění erárních pohledávek ze služebního poměru vzešlých mají býti učiněny od příslušných adm. úřadů a nikoli od soudu, a dvorskými dekrety ze 16. srpna 1841 č. 555 sb. zák. soud. a z 24. září 1841 č. 116 sb. zák. pol., vydanými na základě cí. rozhodnutí z 10. srpna 1841, bylo vysloveno, že jak pohledávky státu proti jeho úředníkům a sluhům, tak i jejich pohledávky proti státu, pokud jsou odvozovány ze služebního poměru, mají býti řešeny cestou administrativní a nikoli soudní.

Na tomto stavu nebylo pozdějšími normami ničeho měněno.

Rozsah těchto pohledávek a závazků jest pak posuzovati v první řadě podle speciálních předpisů o té které věci vydaných a teprve není-li jich nebo nedostačují-li, bylo by lze použití analogie předpisů o. z. o.

Takovýmto speciálním předpisem, pokud jde o pohledávky vzniklé ze služ. poměru osob vojenských k státu, jest předpis obsažený v čl. IV. a VI. dodatku ke služ. knize rak. K — 4 díl I. (Gebührevorschrift), dle něhož příjemce požitku, jenž mu právem nepřislušel (Empfänger einer Ungebühr), jest povinen vrátiti částku neprávem (ungebührlich) přijatou, byla-li mu k náhradě předepsána v míru do dvou a ve válce do tří let.

Tento předpis, vydaný podle § 5, odst. 2 stát. zákl. zák. z 21. prosince 1867 č. 146 ř. z., jest normou podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. i nadále závaznou, pokud nebyla změněna, zrušena nebo nahrazena jinými právními normami vydanými činitelem dle ústavy k tomu povolaným. To se dosud nestalo.

Podle předpisu tohoto jest tedy rozhodnou pouze otázka příslušely-li st-li zaopatřovací požitky jemu k náhradě předepsané, t. j. požitky vyplácené ode dne 1. ledna 1923, právem čili nic a byla-li mu náhrada jejich předepsána do 2 let.

Okolnost prvou st-li nejen nepopírá, nýbrž nepřímě doznává tím, že nebývá ve své stížnosti vůbec proti výroku žal. úřadu, že na zaopatřovací požitky podle zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. jemu nárok žádný nepřisluší. O tom, že dán jest i předpoklad druhý, nemůže býti pochybností, když se nař. rozhodnutím dne 12. října 1923 vydaným a dne 9. listopadu 1923 doručeným ukládá st-li náhrada požitků vyplácených ode dne 1. ledna 1923 dále.

Není tedy nař. výrok v rozporu se zákonem i bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž se mohl soud zabývati námitkami, jež vyvozuje z předpisů §§ 1431 a násl. o. z. o.

č. 4261.

Živnostenské právo. — Policie tržní: O právu obce vydávati tržní řády a o přípustném obsahu řádů takových.

(Nález ze dne 23. prosince 1924 č. 8315.)